

HWvEgmond, 2024

1. beginpsalm - Psalm 46: 1,4
2. na de wet - Psalm 51: 5,7
3. gebed
4. schriftlezing - Exodus 13:17- 14:18
5. tussenpsalm - Psalm 77: 3,4,6
6. tekst - **Exodus 14: 13,14**
7. na de preek - Psalm 118: 5,6
8. na de belijdenis - Gezang 30: 6
9. gebed -
10. collecte -
11. slot - Psalm 56: 3,4

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Onverwachte ontwikkelingen kunnen ons aan het denken zetten.

Schokkende en verdrietige gebeurtenissen, doen de vraag opkomen: waar komt dit allemaal vandaan?

Bosbranden, terreur – aanslagen, internationale spanningen en natuurrampen, bij al dat nieuws vraag je, je af, waar zullen wij onze redding van verwachten?

Mensen die in deze chaos niets van God willen weten, zoeken de oplossing voor al die ontsporingen in onderling *overleg* en afspraken.

Door eigen inzicht denken zij al die schokkende ontwikkelingen te kunnen afremmen, of zelfs wel te overwinnen.

Maar broeders en zusters, in deze woelige tijden zullen wij belijden: onze hulp is in de Naam van de Here die hemel en aarde gemaakt heeft.

Hij heeft in spot en druk onder vervolgingen en dwalingen Zijn kerk altijd bewaard.

De Here is altijd een Redder voor Zijn volk geweest. Ook voor Israël.

Israël is nog maar net verlost uit dat slavenhuis Egypte of ze zitten al in de knel.

Zojuist (hoofdstuk 13) had de Here de macht en de kracht van Farao gebroken, zodat hij Israël uit zijn land moest laten vertrekken.

Israël was gered!

Maar nu hier in Exodus 14, nog maar heel kort na die geweldige verlossing, krijgen de Israëlieten het vreselijk benauwd, want Farao staat op het punt hen van de kaart te vegen. En dan klinkt daar uit de mond van dat verlost volk geen gebed, maar een *schreeuw van angst, ja van ongelof.*

Echter Mozes roept: let op de Here en houdt moed.

We preken u de tekst onder het thema:

**MET DE HERE VERANDERT ONZE
SCHREEUW VAN ANGST IN
VERWONDERING OM DE VERLOSSING.**

Mozes kon de Farao er maar niet van overtuigen om Gods volk Israël te laten vertrekken. Meerdere keren heeft hij in *naam van de Here*, Farao er op gewezen dat Israël Gods eigen volk is.

Mozes preekte het de Farao *in de naam van de Here*, laat mijn volk gaan!

In de weg van veel plagen en wonderen liet de Here elke keer weer Zijn overmacht merken.

Maar Farao hield voet bij stuk: Israël was *zijn* slavenvolk dat voor *hem* moest werken.

De maakte dat de strijd ging om de vraag: wie heeft recht op Israël: de Farao of de Here?

Tenslotte heeft de Here het met overmacht aan Farao duidelijk gemaakt, dat Hij Zijn volk Israël beschermt en bewaart en dat Hij dit volk als *Zijn volk* regeert.

Ten koste van het leven van zijn eerstgeboren zoon moest Farao Gods volk wel laten gaan.

In het Pascha heeft Israël deze bevrijding gevierd.

Daar is het de Israëlieten als het ware ingeprent, *vergeet het niet*: de Here uw God heeft u met krachtige hand uit Egypte bevrijd en Hij gaat met jullie mee op weg naar het beloofde land.

Zijn machtige arm beschermt Zijn kerk.

Maar wat gebeurt er *nadat* Israël uit Egypte is weggetrokken?

Ze hebben dat slavenhuis achter zich gelaten *met de beloften dat ze met de Here* naar een goed en mooi land zullen gaan. De *machtige Verlosser* is tegelijk ook hun *trouwe en sterke Gids*.

Hoofdstuk 13:17 God wijst als Gids Israël de weg die ze vanuit Egypte moeten gaan om in het beloofde land te komen.

Maar nu valt het op dat de Here, *een totaal andere route volgt dan verwacht zou worden*. God stuurt Israël niet de weg op die *als vanzelf* vanuit Egypte naar het land Palestina toe loopt.

Blijkbaar gaat de Here *geen* gebaande wegen met Zijn volk.

Waarom wijst Hij die andere weg en brengt Hij Zijn volk in zo'n moeilijke situatie?

Broeders en zusters, Hij wil door Zijn volk geëerd worden als hun Bevrijder. Dat is de roeping voor alle gelovigen: God eren en danken.

Vers 4, ten koste van Farao zal de Here geëerd worden, namelijk door Zijn eigen volk Israël.

Vergelijk ook vers 17.

Dat Zijn volk Israël Hem toch maar de eer zal geven voor die machtige redding.

Dat Gods volk de Here zal loven *wat er ook maar zal gebeuren*.

En nu hier vlak voordat de Here een weg door de Rode Zee zal banen, brengt Hij Zijn volk in een situatie die voor mensen op zelfmoord lijkt.

Zal Israël er nu ook op vertrouwen dat hun Here een echte en totale verlossing kan geven?

Zullen ze het zeggen en belijden: niets gaat Zijn macht en roem te boven, Zijn trouw tot redding duurt in eeuwigheid?

Zal Zijn volk Hem op Zijn Woord blindelings volgen wat er ook gebeurt?

Zal Israël echt leven uit dat grote werk van de verlossing?

De Here heeft het slavenhuis Egypte voor hen open gezet en hen bevrijd.
Maar is er nu ook het geloof dat deze *hoge enige God* ook in de meest grote dreiging voor hen zal zorgen?

Hoofdstuk 13:17, God dacht: als Israël strijd moet leveren en wanneer de *druk van de omgeving* zwaar wordt, konden ze wel eens terug willen naar Egypte.
Als het moeilijk wordt, zou het wel eens zo kunnen zijn dat ze de Here de rug toekeren en zelf kiezen wat ze gaan doen.
Zijn volk kon berouw krijgen en als er strijd komt en het voor hen moeilijk wordt, dat ze dan naar Egypte terug willen.
Het zou kunnen *dat Gods volk in de moeilijkheden van de dag* ergens anders, dan alleen bij hun God de oplossing gaat zoeken.

Broeders en zusters, als de last en de problemen ons boven het hoofd dreigen te groeien, komt de vraag *levensgroot* op ons af: *geloven wij* dan ook dat de Here bij ons is?
Als de zorgen ons te veel worden en we geen uitweg uit onze problemen zien, durven we dan nog te zingen: *Ik vertrouw op God, ik zal geen mensen vrezen, wat doet mij hun geweld?*

In de moeiten test de Here als het ware de kracht van ons geloof of we nog steeds met zekerheid de bruiloft van het Lam verwachten.

Dat doet Hij hier ook met Israël.
Zullen ze (in de meest moeilijke situaties) de Here blijven eren?
En er op blijven vertrouwen dat Hij hen naar het land van de belofte zal brengen?

De Here stuurt Israël naar de rand van de zee 14:1.
Volgens mensen is dit dwaas, want zo ga je niet van Egypte naar Palestina.
En kijk nu eens wat er van komt: Israël zit gevangen met aan de ene kant *de bergen van de woestijn* en aan de andere kant *de zee*.
Als straks Farao komt kunnen ze geen kant op.

Maar vergeet het toch niet, de Here zelf is de Gids voor Zijn volk.
In de vuurkolom kon Israël dat duidelijk zien: de Here is bij ons, wat zullen wij dan nog vrezen?
De Here Zelf gaat (door heel de kerkgeschiedenis heen) als Gids voor Zijn volk uit.
Hoofdstuk 13:21,22.

Deze God zoekt Zijn eer en de lof en de aanbidding voor wat Hij voor ons heeft gedaan.
Daarom brengt Hij Zijn volk in een moeilijke situatie, opdat zo hun lofzang heerlijker zal klinken.

Farao denkt nu dat hij de macht en de mogelijkheid heeft om Israël (als zijn volk) weer terug te brengen naar Egypte. Hij denkt: Israël is het spoor bijster.
Steeds dreigender wordt de situatie.
Als je op de Farao let, denk je dat hij de verlossing die de Here heeft beloofd kan blokkeren.

En het is ook de eerste indruk: Farao lijkt niet te verslaan.
Met wagens en ruiters stormt hij op de Israëlieten af.

En Israël raakt in paniek. Geen lofzang, maar een geschreeuw van vrees en angst breekt los.

Vergelijk onze tekst: er is vrees, angst.

Ze raken in verwarring omdat ze hun ondergang op zich af zien komen.

En dan kiezen de Israëlieten de kant van de Farao.

De *dienst aan de Farao* vinden ze minder gevaarlijk dan de *keus voor de HERE*.

Nog voordat de totale verlossing vervuld is, stellen ze het grote heilsfeit van de uittocht uit Egypte, met de belofte van het beloofde land ter discussie.

De vijand van de *kerk (Egypte)* is nog niet verslagen.

Inderdaad.

Gods volk is er nog niet.

Kijk maar: de *vertegenwoordiger van satan* trekt doldriest op het zaad van de kerk aan.

Maar wat een wanhoop is er in de kerk: alle wonderen van redding en verlossing die de Here zojuist gedaan heeft in Egypte zijn door Israël vergeten.

Alle vertrouwen in de Here en op het *woord van Zijn gezant Mozes*, is weg.

Het Pascha hebben ze gevierd als *het feest van de verlossing*, maar het is allemaal vergeten.

Angst en schrik overvalt de verbondskinderen.

Maar Mozes roept hen vermanend toe: *vrees niet!* De Here zal voor u werken.

Inderdaad, let boven alles toch op uw God. De Machtige is bij ons.

In de grote daden van Reformatie heeft Hij het bewezen dat Hij Zijn kerk *kan* verlossen van dwaling *en* die kerk kan bewaren bij de unieke troost dat er alleen door Jezus Christus leven en vergeving is.

Wanneer in het kerkelijk leven of in de samenleving moeiten op ons afkomen, die wij niet aankunnen, wat doen we dan in die wanhoop, over wat die moeiten ons brengen kunnen?

Onder *Israël* breekt bitterheid en ongeloof los: *we sterven in de woestijn*.

En zo kiezen ze voor de slavernij.

Mozes krijgt het te horen: waren er in Egypte geen graven om ons hier in de woestijn te laten sterven?

De Israëlieten hadden tot God moeten roepen.

Hij is hun hulp en hun heil.

Bij Hem alleen is heel veel verlossing.

Kijk maar naar hoe ze uit Egypte verlost zijn.

Maar ze zijn boos op God. Waarom?

Omdat ze niet vertrouwen op zijn beloften van leven en redding.

Alsof de Here het werk van Zijn redding niet af kan maken.

Broeders en zusters, voor ons heeft God het *werk van verlossing en verzoening* vervuld in Zijn Zoon Jezus Christus.

Wij hebben de beloften dat wij met onze Heiland de volle vervulling van al Zijn beloften zullen ontvangen.

Daar in het hemels Kanaän zal Hij met ons de wijn nieuw drinken.

Ja, *we zijn nog onderweg* naar de volledige verlossing, maar onze Heiland heeft alles al voor ons volbracht.

Soms lijkt onze levensweg vast te lopen, maar geloof, houdt moed en wacht.

Want tegenover de wanhoop van Israël komt God met Zijn bemoediging. Want de Here zoekt Zijn eer.

Tegenover een bang volk dat in verwarring is, preekt Mozes vrees niet, houdt stand. De Here zal voor u strijden.

Hoewel het ook Mozes nog niet duidelijk is hoe de Here verlossing gaat gebeuren wil hij Gods volk wel van die verlossing overtuigen.

God heeft het hem immers verzekerd: Farao gaat er aan. Laat daarom alles maar aan God over.

Houdt stand.

Met deze oproep leidt Mozes de gedachten af *van* de Egyptenaren *naar* de Here.

In dit oordeel, waar de vijand van de kerk ten ondergaat, hoeft u uzelf niet te redden.

De Here zal hier voor u strijden.

Houdt stand en kijk toch vol verwondering en aanbidding naar wat er allemaal gaat gebeuren.

Vlucht niet! Maar geef in uw vragen en moeiten, alles over aan de Here.

Ga niet van onder Gods bescherming vandaan en zoek uw uitweg uit de chaos niet bij de wereld.

Israël hoeft hier in de tekst helemaal niets te doen. Er ligt geen andere opdracht dan stil te zijn.

Wacht op Gods werk. De Here alleen zal strijden!

Broeders en zusters, luister naar het Woord van onze God, als regel voor ons leven, nu we met de Here nog onderweg zijn.

Want zowel in de ondergang van de satansmacht van de Farao, alsook en in de verdrukking van de laatste dagen, strijd de Here alleen.

Aan Hem alleen de eer en de aanbidding.

Vertrouw daarop.

Lees het in de Schriften.

Pak uw werk op, ook in de gemeenschap der heiligen.

Maar denk er wel aan: de eindoverwinning komt van God alleen.

En de grond van die overwinning heeft Hij gelegd in de Paasoverwinning van Christus.

Wees hier stil, vertrouw en aanbidt vol verwondering uw God.

Wij hoeven niet te denken dat de *kerk van Jezus Christus* vastloopt.

U zult Christus' victorie zien aan het nieuwe bruiloftsmaal.

Wacht maar op die grote verlossing die God geven zal.

In die toekomstverwachting leeft de kerk. En hier bij de doortocht door de Rode Zee is dit Evangelie ons voorgetekend: zo is de Here.

Wees stil, de Here zelf is de garantie voor de eindoverwinning: Hij zal voor u strijden.

Mozes roept het Israël toe: Let op uw God, u zult Farao, uw tegenstander, de vertegenwoordiger van satan, nooit meer zien.

Vertrouw niet op grote woorden van mensen, ook al zijn dat presidenten van grote wereldmachten.

Wij hebben te maken met de God die wonderen werkt en die van ons vertrouwen en aanbidding vraagt.

Want de Here zal *Zijn volk* redden, maar *Zijn en onze tegenstanders* vernietigen.

Daarbij doet Hij geen half werk.

Mozes preekt dat in onze tekst: jullie zitten in angst en je ziet nog geen redding, maar er komt zeker verlossing!

Bij verlossing moeten we hier denken aan een reddingsoperatie. Bijvoorbeeld uit de dreiging van een brandend huis; of van een dood door verdrinken.

Maar let op: de Here redt uit een *nog grotere dreiging* die van de dood en van de straf op de zonden.

In de verlossing waar Mozes het hier over heeft klinkt *profetie door van Jezus als Verlosser*.

Want hier staat datzelfde woord dat wordt gebruikt bij de naam Jezus in Mattheüs 1:21.

Jozef moet daar de zoon van Maria Jezus noemen, want Hij is het die Zijn volk *verlost* van de zonden.

En Zondag 11 leert: de naam van onze Redder Jezus betekent *verlosser*, redder want, er is bij niemand anders enige verlossing te zoeken of te vinden.

Hier in Exodus 14 echoot deze *Jezus -naam* al vooruit. Daarom: wees stil. God verlost!

Aanbidt uw God en wilt Hem eren.

Uw God doet wonderen.

Hij bewerkt een machtige alles overtreffende verlossing.

Van de diepste afgrond van de hel, verlost Hij ons tot in de hoogste heerlijkheid.

Leef in dat geloof zowel in voorspoed als in tegenspoed.

Kom en verwondert u steeds weer over de grote daden van de Here.

Wanneer u trouw luistert naar Zijn Woord en vol geloof met dat Woord de toekomst tegemoet gaat, dan zal de Here uw zwakheid, angst en zorgen veranderen in een lofzang vanwege grote aanbidding en verwondering.

Straks in hoofdstuk 15:1, begint Israël met de lofzang om de verlossing. De Here is hoog verheven: paard en wagen van de Farao stortte Hij in de zee.

Onze aanbidding gaat over de overwinning van de Jezus Christus.

Hij kocht de verlossing, ook al is de dreiging van de wereld, van de zonden en van de verzoeking, nog om ons heen.

Maar in dat alles zijn wij er van verzekerd dat geen macht of wat dan ook ons kan scheiden van de liefde van God in Jezus Christus. Hij droeg de vloek voor ons en overwon als sterke Held de tegenmacht van Satan.

Farao ging ten onder *met heel zijn macht en kracht en brutaliteit*.

En wij leven onder de prediking dat eenmaal *de grote tegenstander Satan* ook zo ten onder zal gaan.

Vrees dan niet broeders en zusters in de moeiten van deze tijd, maar wees stil en aanbid God.

Dan zullen we (samen met de kerk in Exodus 15: 2) het uitzingen: de Here is mijn kracht en mijn psalm.

Hij is mij tot heil geweest. Hij is mijn God; Hem verheerlijk ik.

AMEN